

Pisma Jakoba Lorberja

prevod Miha Kranjec

Pismo Jakoba Lorberja Franzu Samudi v Gradcu,
napisano v Greifenburgu, v Zgornji Koroški, 26. avgusta 1841

Prisrčno ljubljeni, najgloblje spoštovani prijatelj!

Po dani obljubi, pa tudi v znamenje naše tesne bratske povezanosti, čutim prijetno dolžnost, da vam, moj ljubljeni prijatelj, napišem nekaj vrstic.

Ljubljeni prijatelj!

Toliko bi vam imel povedati, neizmerno mnogo in duhovno presenetljivo novega, vse to iz novega, polnega svetlobe pridobljenega spoznanja! Toda čas me trdno drži, zato vam morem le na kratko povedati, da sem tukaj opazoval in videl reči in kraje, naravne redkosti in kar še posebej poudarjam, telesno vidne duhovne učinke v veličastno delujoči naravi in to na tako osupljiv način, da si prej o tem nisem mogel ustvariti niti najmanjše predstave. Marsikaj sem že zapisal na papir, marsikaj pa še bom, ko bo čas dozorel. Resnično vam povem, prijatelj, v duhovnem pogledu tu zbiram same dragulje, ki jih bom zvesto in v obilju prinesel s seboj ob svoji čimprejšnji vrnitvi v vaše gotovo ne majhno veselje. Da bi pa vendarle imeli vsaj rahel predokus vsega tega, vam prilagam nekaj kitic iz daljše pesnitve (iz devetnajstih kitic), ki se glasi takole:

Kogar griči domače dežele puščajo v dvomu,
naj pride sem, da tu hipoma onemi
pred mnogimi, velikimi in mogočnimi pričami Boga!

Resnično, njegov jezik dvoma bo tukaj umolknil,
kjer velikani zemlje trosijo gromke besede, govoreč:

»Prah! Glej svoje prazno, nespametno in utrujajoče prizadevanje!
Kaj moreš doseči s svojimi nezrelimi mislimi?
Mar si moreš s tem pridobiti večno življenje?
Glej, kako ponosno in mogočno stojimo pred teboj,
a vendar nas bo dih časov nekoč razkrojil in raznesel!«

»In ti, šibko črviče, ki trepečeš pred nami velikimi,
mi, ki smo vzklili iz Božje ognjene volje,
mar moreš v svojih tesnih prsih še nositi dvom
in spraševati po Bogu, svojem Stvarniku?!

Glej gor k našim ledeno otrplim vrhovom!
Glej, kako iz svojih razpok in globin
vztrajno molimo in slavimo velikega Stvarnika,
ko vidiš, da se oblački vijejo okoli naših čel!

Zatorej pridi gor, ne boječ se mnogih ovir!
Dvomljivec! Tu boš našel pečat Vsemogočnosti!

Če bi kdo hotel modro nasprotovati in reči:
»Tudi manjše stvari nosijo taka znamenja!
Mar mora človek hoditi prav na visoke gore,
da bi opazil sledi Božje vsemogočnosti?
Tudi v pršici jih najdeš,
in že atomi ti oznanjajo Boga!«

Resnično, tako je! A drobna pisava je težko berljiva;
velika znamenja pa razodevajo svoj pomen mnogo jasneje!
Zato naj tisti, ki je v srcu oslepel,
išče moč vere pri velikih Božjih pričah!

Iz teh nekaj vrstic si lahko, ob vaši živi duhovni dejavnosti, ustvarite vsaj bežen vtis, kakšno je to Novo Svetlobno razodetje (čeprav le v eni njegovi veji), in to zgolj ob zunanjem opazovanju njegove skorje! Če si potem predstavljate še les, nato sredico in naposled življenje v sami sredici, boste lahko že slutili, kako nenavadne stvari skriva to Novo Svetlobno spoznanje!

Vse drugo, kar sem videl, slišal in občutil, vam, upam kmalu razkrijem v osebнем pogovoru. Veselite se tega iz vsega srca! Kajti prepričan sem, da boste dobesedno pogreznjeni v čudeže! Zato naj tu končam svoje pisanje in dodam le še eno srčno željo, da bi vi, najdražji prijatelj, to moje sicer kratko pismo prejeli v ljubezni in milosti Boga, našega najboljšega Očeta, in v popolnem zdravju. Živite dotlej kot vselej v najvišjem blagru in ohranite me še naprej vrednega vaše dragocene prijateljske naklonjenosti.

To vam iz vsega srca želi vaš večno vas ljubeči prijatelj Jakob Lorber, Gospodov služabnik.

Dobratsch, vmes pa Bleiberk (Jakob Lorber)

Pismo Anselmu Hüttenbrennerju, posestniku in skladatelju v Gradcu,
napisano v Greifenburgu, v Zgornji Koroški, 26. avgusta 1841

Prisrčno ljubljeni, najgloblje spoštovani prijatelj!

Ko bi mi bilo mogoče, bi vam bil že prej poslal nekaj vrstic, toda kakor sem vam že omenil, mi je bilo to doslej povsem nemogoče. Najprej zato, ker sem zaradi slabega vremena, ki me je vse do Celovca spremljalo, prišel za en dan pozneje v Greifenburg, kot sem bil prvotno nameraval, kajti poštna kočija je iz Gradca do Celovca zamujala za dobrega pol dne, nato pa sem moral še en dan čakati na naslednjo vožnjo do Beljaka. Vendar bi bilo to oviro še zlahka mogoče prestati, ko pa sem naposled prispel v Greifenburg, kjer me je bilo po svoje že vse pričakovalo, je bilo konec z vsem! Danes tukaj, jutri tam, tako se je vse nadaljevalo vse do te ure. Komaj sem zmoget pridobiti toliko časa, da sem po najljubšem nareku mojega velikega notranjega Vodnika napisal nekaj vrstic.

Že jutri se peljemo naprej na Tirolsko, in sicer najprej v Linz in Brüxen, potem nazaj čez Iselski prelaz do Winklerna, od tam v Oberstellbach, Malnitz in naposled v Heiligenblut ter od tam na Großglockner. Za to pot bomo potrebovali vsaj šest dni, da si bomo lahko vse temeljito ogledali. Po tej poti sta predvidena še dva velika izleta. Šele nato se bom po volji mojega notranjega Gospodarja odpravil nazaj in nameravam najpozneje do 20. septembra prispeti v Gradec. A vendar si bom še prej vzel prosto, da vas o tem obvestim, če bo to tudi Gospod hotel. Kajti tudi sedaj vam

pišem le po Njegovem vzgibu, ker ne storim nič več brez Njegovega svetega vzgiba, še spim ne! In če danes ne bi napisal tega pisma oziroma ga moral napisati, bi bil zagotovo še za dobrih osem dni v zamudi.

O ljubi prijatelj! Resnično, tako zelo in tako globoko kot prav zdaj še nikoli nisem občutil kako nadvse prijazen in vzvišen sopotnik je Gospod! Kamor koli usmerim oči, je vse prepolno najveličastnejših čudes! Seveda to lahko vidi vsak človek, toda tukaj je treba pristaviti velik »toda«! Kako gledam vse to jaz, gotovo v najvišji meri nezasluženi milosti mojega nadvse vzvišenega Sopotnika in kako to vidi kdo drug?! Verjemite mi, najveličastnejše in najimenitnejše pokrajine so same po sebi tako izredne, da vsak človek, ki česa takega še ni videl, ob samem naravnem pogledu doživi globoko pretresenost. Predstavljajte si zdaj mene v mojih najsrečnejših vidnih in čutnih razmerah v teh čudovitih krajih, moje začudene oči, ki ne gledajo le površine, temveč tudi najčudovitejšo notranjost teh vzvišenosti in zlahka si boste mogli predstavljati, kako izredno mora biti meni pri srcu! Eno mi pa vendarle manjka in sicer to, da pogrešam tiste, ki bi me razumeli, dokler me Gospodova volja ne privede nazaj med brate po duhu. Moji tukajšnji (po telesu) bratje so sicer najboljši ljudje in resnično storijo vse, da bi me na vsak mogoč način razveselili. Toda mojemu notranjemu svetu morajo, oziroma mora moje notranje njim ostati tuje! Resnično, če ne bi bili tako pošteni in pravični izpolnjevalci svojih dolžnosti, bi bil izpostavljen marsikateri bridkosti. A Gospod me je sam potolažil z naslednjimi besedami:

»Kaj te brigajo pravični!? Pusti jih, naj hodijo po svojih ravnih poteh! Kajti povem ti, kdor nič ne sliši in nič ne vidi in vendar trdno in brez dvoma veruje, da sem Jaz, Jezus Kristus, resnično Sin Boga in Bog sam od večnosti, tega zasluga v Mojem imenu je večja od zasluge apostola, ki je vtaknil prste v Moje rane in je šele nato veroval, ko je videl, čutil in slišal. Resnično ti povem, hvala pravičnih slepih Mi je ljubša kot zahvalne pesmi videčih in slišočih. Kaj je težje, videti in slediti vodniku ali kot slepi iz ljubezni slediti Njegovemu glasu, ki ga ne vidi in ne sliši, temveč Mu sledi zgolj po veri, zaupanju in ljubezni? Zato ne skrbi za svoje brate! Kajti kakor sem tebi slišen, čuten in nemalokrat celo notranje viden vodnik, tako sem še bolj neslišen in neviden tvojim bratom. Kajti slabim sem bojeviti in varovalni junak, kakor sem videčim prijateljski vodnik in učitelj! Srečnejše je sicer gledati, toda poslušaj, zato ni zaslužnejše kakor zakrita, trdna vera. Zato bodi brez skrbi! Amen.«

Ko sem to slišal, sem bil ne le spravljen s svojimi brati v duhu, temveč na neki način z vsemi poštenimi dobrimi ljudmi in naj zapišem, da jih je prav tu, z redkimi izjemami nešteto od A do Ž. Želim si, da bi bili vi in vaša meni tako dragocena družina tukaj. Prepričan sem, da te pokrajine nikoli ne bi zapustili! Kajti tu sem našel tisto staro poštenost, tisto prijaznost, tisto gostoljubno navado, kakor jo vidimo pri starodavnih očakih. Resnično, tu ravna sodni služabnik s svojimi jetniki bolj človeško, kakor v Gradcu usmiljeni bratje in sestre s pacienti, ki so jim zaupani! Tukaj sem videl prizore človečnosti, ki so me ganili do dna! Sicer sem opazil, da imajo ti ljudje za vse višje neprimerno več notranjega čuta kot pri nas v

blagoslovljeni Štajerski. Dovolj je, da človek le malo spregovori o Bogu in Njegovih čudežih milosti in ljubezni, pa jim že stopijo solze v oči! In to je pri teh gorskih ljudeh tako vzvišeno gledati, da se ob tem človek sam še bolj zgradi in mora okolico, obdano z nebeško visokimi snežnimi vrhovi, šteti za pravi Božji tempelj.

O prijatelj! Lahko bi napisal cele pole! Toda, kakor vidite, mi manjkata prostor in čas. Zato si izrecno pridržujem za čimprejšnje ustno sporočilo. Nekaj pol je sicer že v pisni obliki pripravljeno, vendar jih boste prejeli šele iz moje lastne roke. Med njimi je že več pesmi, pa tudi marsikaj posebnega v prozi. Ena pesnitev med njimi je čisto kakor od mene, pa vendar ni od mene, temveč... Skratka, če niste zaradi velikih slavij in moje daljše odsotnosti preveč obračali stvari navzven, (silicet!) (z dovoljenjem!) imate pravi razlog, da se iz vsega srca veselite. Kajti ne majhne zaklade sem po Gospodovi milosti zbral za vas in vse in jih zbiram še naprej. Zato se iz srca veselite, kakor se jaz nadvse veselim, da vas bom vse v ljubezni in milosti mojega in vašega Gospoda in najljubeznivejšega Očeta čimprej spet videl.

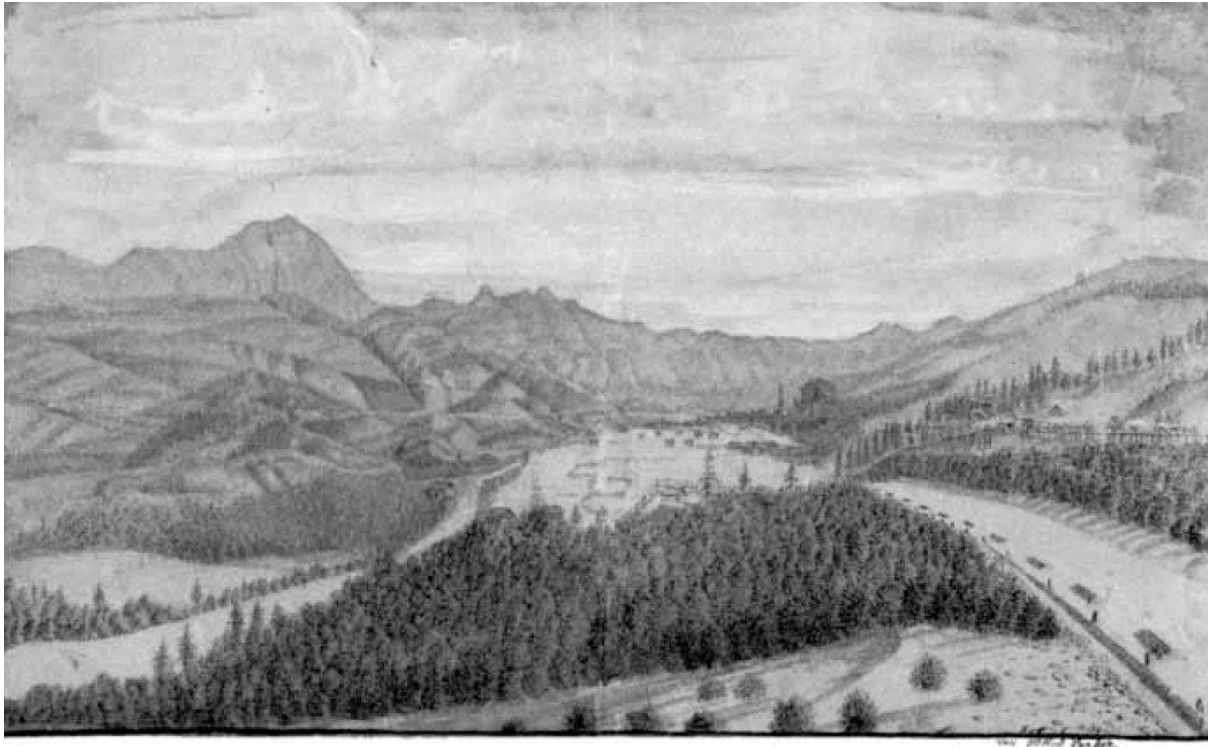
Moj pozdrav vsem in Gospodova milost ter ljubezen našega Jezusa Kristusa, ki je in bo večno naš največji prijatelj! Amen.

Elizabeti, vsem hčerkam, vsem sinčkom in sestri Terezi moj pozdrav! Minni, Pavlini in Juliji posebej spodbudo za pridno igranje na klavir, Pavlu pa za študij!

Sedaj pa živite v Bogu in se v duhu čutite poljubljeni od vašega vas večno ljubečega prijatelja Jakoba Lorberja, Gospodovega služabnika.

P. S. Neizmerno me bo razveselilo, prijatelj Anselm, če mi boste poslali vsaj vrstico, da bom mogel izvedeti, kako je z vami vsemi, kaj počnete in kako gre dobra stvar.

J. Lorber

Pogled z posesti Rosenberg na Zgornjem Koroškem (Jakob Lorber)

Pismo prijatelju in poznejšemu opisovalcu njegovega življenja
Karlu Gottfriedu pl. von Leitnerju v Gradec,
napisano v Greifenburgu, v Zgornji Koroški, 26. avgusta 1841

Ljubljeni, najgloblje spoštovani prijatelj!

Nemogoče bi mi bilo, da bi iz svoje moči le za prah sončnega žarka z besedo vredno popisal vse tisto, kar sem tukaj dvojno, telesno in duhovno videl, slišal in čutil in še videl, slišal in čutil bom! Resnično, za pokrajine takšne vrste bi moral človek imeti sto oči, ušes in src! Kajti z navadnimi čuti postane človek tukaj skoraj skopuh in nikoli sit lakotnež, ker ga velika moč polnosti čudežev skoraj omami in se mora neprenehoma zaskrbljeno spraševati, kam z vsem tem neizmernim? Kako naj to ogromno žetev spravim pod svojo ubogo streho?

Resnično, resnično, tu je velikega in dobrega preveč, posebno za oko duha. Vse visoke gore preizkujem, vse mnoge naravne redkosti, pa tudi kraje, ki si jih je vredno ogledati puščam ob strani, toda kar zadeva naravno-duhovno delovanje vam pravim, ljubljeni prijatelj, tako očitno vidno in na prvi pogled razvidno mi tega še v sanjah ni prišlo na misel! Resnično, če tu ne bi mogel tudi slepi pri nekaj duhovno-zdravilni pomoči skoraj hipoma spregledati, bi moral sam postati Božji zanikalec. Kajti kdor tu ne postane živo veren, je zanj zares vsako krščevanje in vsaka krizma čisto izgubljena! Tukaj sem dobil izkušnje, o katerih prej nisem imel niti najmanjše slutnje. Prižgala se mi je povsem nova luč. In v žarkih te redke luči vidim neskončno morje čudežev nad čudeži, ki drug drugega pravzaprav skoraj povsem prekašajo.

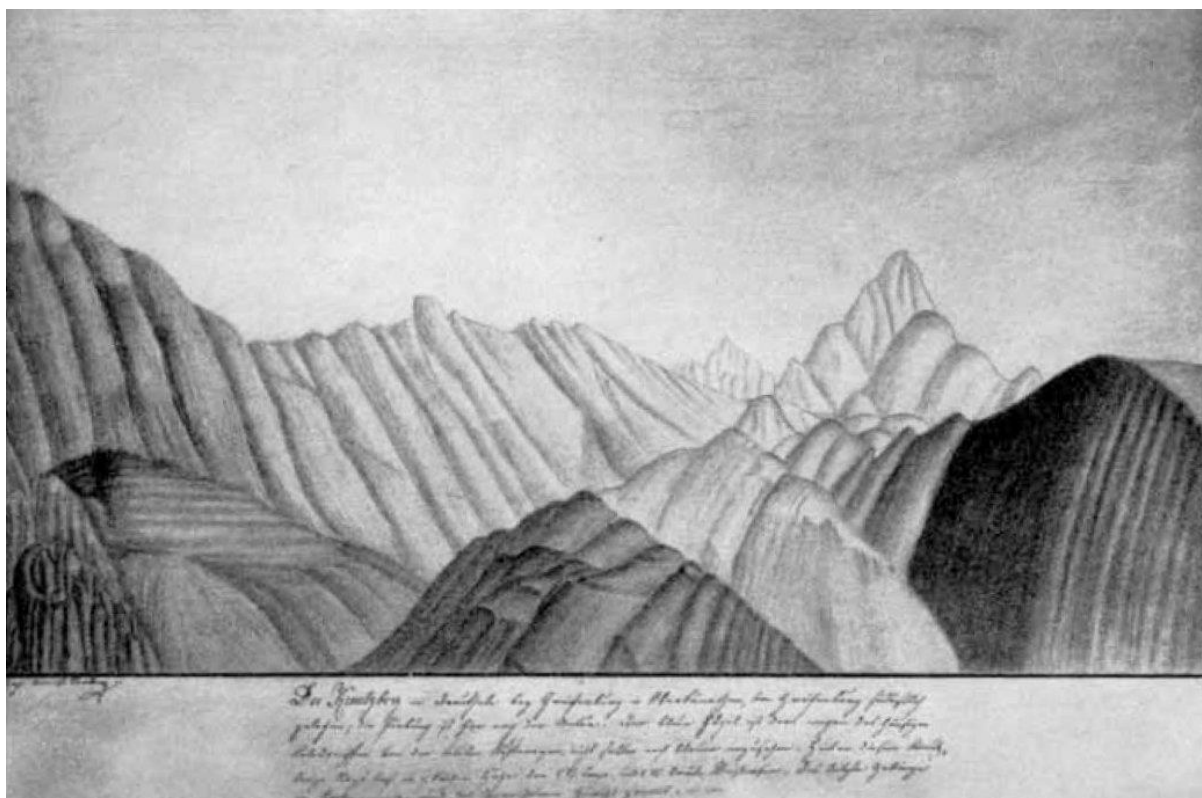
Ljubljeni prijatelj! Trenutno vam ne morem povedati drugega, kakor da sem od

svojega vzvišenega Narekovalca že marsikaj prejel v pero in imam največje upanje, da bom še marsikaj neizmerno redkega prejel. Slednjič pa se opogumljam še s pripombo, da te moje duhovne zbirke ne bodo ne pisno in ne ob priložnosti ustno brez duhovno koristnega zanimanja za vas!

Kajti takole je na začetku zvenelo v meni: »Glej, novo luč ti dajem! Ni dovolj, da se prebiješ skozi skorjo stvari, skozi les in sredico, temveč je treba videti, kaj iz skorje, iz lesa in iz sredice nastaja. Kdor to hoče videti, naj bo pozoren, da bo gledal prav! In kdor hoče občutiti, naj položi roko na prsi, naj šteje vsak svoj utrip in premisli, kateri občutki so ga pri vsem tem obdajali! Tedaj se bo kmalu potopil v notranjo zamaknjenost in v vseh stvareh uzrl pravi temelj. Razumi to dobro! Kajti glej, to je nova luč ljubezni, ki ti bo razodela sad, ki se v tebi poraja. V sredici boš videl življenje, ki oživlja les in v lesu moč, ki oživlja skorjo in v skorji znamenje popolnosti. Prav tako pa boš po svojih dejanjih spoznal večno življenje v sebi! Glej, to je nova luč in kar boš tu prejel, to naj ti bo v tej novi luči razodeto! Amen! Razumi to dobro! Amen!«

Glejte torej, ljubljene prijatelji, po tem malem soditi, lahko upravičeno pričakujete še marsikaj, kar vam bo gotovo veliko veselje. Zdaj sem le zbiralec, a upam, da bom kmalu postal tudi posredovalec! Medtem pa imam predvsem eno željo zate, ljubi prijatelj, kakor tudi za vse druge drage prijatelje, da bi to moje preprosto pismo našlo tebe v najboljšem telesnem in duhovnem zdravju!

Ljubezen in milost našega Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vami zdaj in vekomaj! Amen. To je vedno najbolj goreča želja vašega vas večno ljubečega prijatelja in brata v duhu, Jakoba Lorberja, Gospodovega služabnika.

Kreuzberg blizu Greifenburga (Jakob Lorber)

Pismo Andreju Hüttenbrennerju, županu v Gradcu
napisano v Greifenburgu, v Zgornji Koroški, 26. avgusta 1841

Prisrčno ljubljeni, najgloblje spoštovani prijatelj!

Veselite se! Kajti resnično sem prejel polno čudovitega, v katerem sije nova luč! Toda po Gospodovi volji z zbiranjem še nisem pri kraju in upam, da bom najčudovitejše šele prejel. Vsi me morda že nekoliko težko pogrešate, toda moja nekolikšna zakasnitev resnično ne bo brez koristi. Čeprav nisem zbiral zlata in srebra, pa vendar vem, da moje zbirke veliko presegajo tak materialni zaklad. Kajti Gospod mi je tukaj pokazal in razodel stvari, ki so mi bile doslej povsem tuje.

Tako sem nekega jutra zrl na približno 2700 metrov visoko goro, imenovan Dreyköffel, ki se blizu Greifenburga grozeče razklano spušča v dolino Drave. Njegovi zasneženi vrhovi so se bleščali v jutranji svetlobi, njegovo skalnato vznožje pa je bilo obdano s snežnobelimi meglicami. Levo od te gore pa se v podobni razdalji približno uro in pol hoda daleč in sicer bolj proti poldnevu dviga izredno mogočna in strašljiva gora Reißköffel, skoraj deset tisoč čevljev visoka, od vznožja navzgor le gol, orjaški skalni steber, na katerem se ne zdi, da bi utegnil uspevati niti najmanjši mah. Le večni led pokriva njeno pobočje in sredi razpok med skalami se blešči večni sneg. Ta gora pa je, v nasprotju s prej omenjeno prav tako obdana z meglicami, vendar ne snežnobelimi, temveč rjavkasto sivimi, kakor dim, ki ga včasih vidiš valovati iz sladkorne tovarne.

Dolgo sem primerjal te meglice in premišljeval o njihovi, zame vsaj nenavadni

barvi, vendar nisem mogel dognati nič trdnega. Deloma sem mislil, morda ta barva izvira iz kamnine same. A vendar imata obe gori isto, glinasto-skrilavo kamnino! Ali pa morda barva prihaja od sence gore same? Toda obe stojita v isti verigi in njuni z vrhovi povezani grebeni so v ravni črti komaj pet četrt ure hoda oddaljeni druga od druge. Tako sem premišljal marsikaj, a vse brez razloga, vendar nisem našel ničesar trdnega. Kajti kmalu sem opazil, kako so rjavkasto sivi prebivalci Reisköffla bežali proti belim sosedom Dreyköffla. Ko so tja prispeli, niso ostali enake barve, temveč so postali še temnejši.

To celó preseljevanje rjavkasto sivih meglic k belim je trajalo komaj deset minut. V tem času so megle z Reisköffla tako gosto zagrnile lepe bele meglice Dreyköffla, da se ni več videlo ne gore ne njenih belih oblakov.

A tudi ta podoba ni trajala dolgo. Kajti videl sem, kako so se bele meglice polagoma spuščale v dolino in se tam razprostrle po ravnini. Tedaj se je Reisköffel silno razgibal s svojo rjavkasto četo meglic, in kakor vulkan je gnalo oblake nad oblake, dokler ni bila v kratkem času skoraj vsa dravska dolina proti tirolski strani pokrita s tem temnim meglenim pregrinjalom. Le tu in tam sem še mogel nad njim uzreti kak gorski vrh.

To stanje je trajalo približno eno uro. Nato pa se je vse začelo spreminjati! Bele meglice so se, podobne ostrim stebrom, skoraj s hitrostjo puščice, čiste in neomadeževane, prebile skozi rjave in se nad njimi razprostrle. Vse to se je dogajalo z nepojmljivo naglico, tako, da sem se komaj ozrl in že je bilo vse rjavo krdelo ujeto.

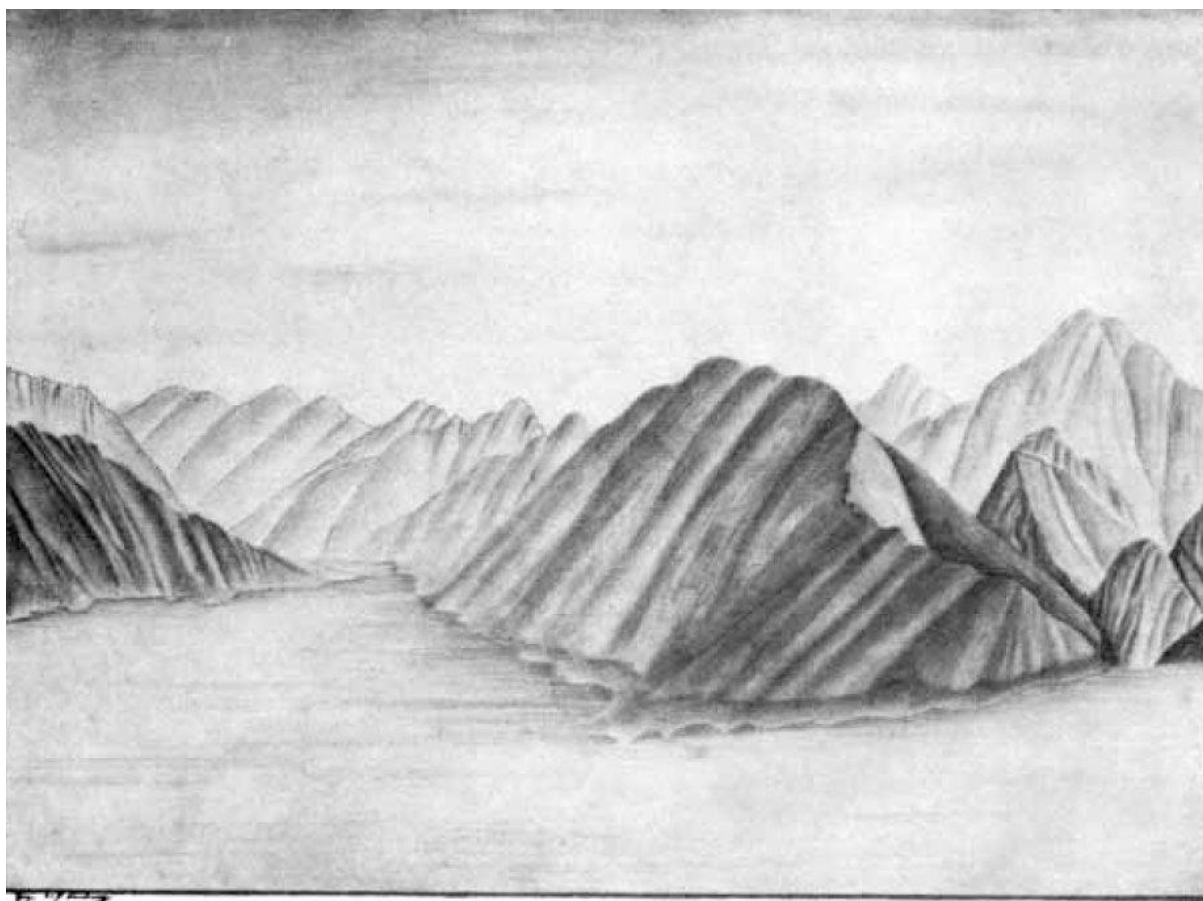
Zdaj se je pričel glavni prizor! Rjave meglice so se hotele vidno dvigniti in so pod belimi valovile, vendar so se bele sicer dale nekoliko dvigniti, a se niso dale več raztrgati. Ko pa so se vse bolj in bolj dvigale, sem nenadoma videl, kako so iz Dreyköffla in še iz nekaterih njegovih najvišjih sosedov začele izhajati množice belih meglic, da bi priskočile svojim bojujočim se prijateljicam na pomoč. In kaj se je tedaj zgodilo? Rjave, ki so se le tu in tam še videle izpod belih množic, so postale skoraj temno žareče. Tedaj pa se je nenadoma začelo bliskati in grmeti, tako, da me je spreletel strah. A strah mi je bil kmalu odvzet in moral sem to veličastno podobo še naprej opazovati. Ko se je neurje pomaknilo proti Reisköfflu, sem jasno videl kako je bila tista rjava truma nekako po kosih znova odpeljana domov. Naslednji dan, torej prav današnji, sem videl gospoda Reisköffla že popolnoma s snegom pokritega, a še vedno obdanega z množico belih stražarjev!

Prijatelj moj! Kdor bi v vsem tem hotel videti le golo naravo, ta bi moral biti trikrat slep! Kajti vse to naravno dogajanje mi je bilo notranje razodeto in polovica tega je že zapisana na papirju, druga polovica pa ji bo sledila jutri zjutraj. To ti morem, ljubljeni prijatelj, že vnaprej povedati, naj si svoje pričakovanje povzdigneš še tako visoko kakor ti je le mogoče, pa sem vendarle že zdaj trdno prepričan, da bo vse to tvojim največjim pričakovanjem neizmerno preseženo! Kajti prejel sem novo Luč in ko bodo njeni žarki dosegli tvoje oko, boš sam spoznal, ali sem ti morda kaj preveč obljubil!

O, ljubljeni prijatelj, ko bi bil zdaj tukaj pri meni, ti povem, morje največjih čudežev bi zrl in nazadnje bi skupaj s Petrom, Jakobom in Janezom vzkliknil:

‘Gospod, dobro nam je tu biti! Dovolí nam, da postavimo tri šotore!’ Resnično, teh treh šotorov bi tu niti ne bilo treba postavljati; kajti za trdno vero, za močno zaupanje in za Božjo ljubezen je tu prebivališč brez števila.

Gospod naj te blagoslovi! Tako iskreno želi tvoj te večno ljubeči in v imenu Gospoda vedno pripravljen prijatelj in brat, Jakob Lorber, služabnik Njegove besede.

Del Belega jezera proti severu (Jakob Lorber)

Pismo Anselmu Hüttenbrennerju v Gradec,
napisano v Greifenburgu, 20. septembra 1841

Moj najgloblje ljubljeni prijatelj in brat v Gospodu, moj Anselm!

Komaj boš mogel verjeti, kako zelo že hrepenim po tebi in po vseh svojih dragih prijateljih! V prejšnjem pismu sem sklepal, da bom prav danes zopet pri vas, toda stari pregovor: »Človek misli, Bog pa vodi«, se tudi zdaj kakor vselej pri meni močno uveljavlja. In tako sem torej sedaj namesto v Gradcu, še popolnoma zdrav in varno v Greifenburgu, a ne po moji, temveč po Gospodovi najsvetejši volji in po Njegovi odločitvi bom šele med petnajstim in dvajsetim oktobrom prispel v Gradec.

Potrpite torej do tedaj, kakor moram tudi sam potrpeti in naše zaželeno vzajemno srečanje bo tem obilnejše blagoslovljeno.

Vsa ljubezen, ves hvalospev in čast naj bosta vekomaj namenjena Gospodu, ker me je telesno in še bolj duhovno varno vodil daleč naokoli in mi pokazal veličastni mir zemlje na posvečenih višinah Zgornje Koroške in Tirolske, kjer sem dospel celo do vznožja Ortlerja, ki je kakor veste po Montblancu eden najvišjih vrhov Evrope. Vendar se nanj nisem povzpел, saj bi bilo v tem letnem času za človeka smrtno nevarno vzpeti se že do četrtnine njegove neizmerne višine.

Še enkrat, iz vsega srca hvalim Gospoda za vse, kar mi je pokazal; vendar se še

bolj veselim tistega, kar mi bo še dano videti. Dobro namreč vem, da najljubši in najboljši Gospod postreže s svojim najboljšim vinom vedno šele ob koncu gostije.

Le dva meseca vsega skupaj bom odsoten, a z Gospodovo pomočjo bom gotovo nabral več duhovnih sadov kot marsikdo, ki je zaradi zlata trikrat obplul zemljo. Morda si mislite, da bom prinesel s seboj vsaj en poln popisan foliant? Tega pač ne pričakujte! Spomnite se sanj, o katerih ste mi pisali in ki so vam bile od Gospoda dane. V besedah ne leži največje, tudi ne novo razodeto Svetlobno spoznanje, ki ga je človeku dano prejeti in ki je meni, najmanjšemu in najbolj nevrednemu bilo dano, temveč nekaj povsem drugega!

To drugo pa je najprej ljubezen do Gospoda in nato Gospod sam, popoln, neizrekljivo popoln v tej ljubezni do nas. Ne v preddverju, ne v templju, temveč v samem Presvetem. Tam je vse sveto, vse novo, večno novo, čudo nad čudom, jasen pogled in nobene zameglitve več, kajti Bog je sama večna, najčistejša Ljubezen, nepojmljiv, večni, sveti Stvarnik čudežev, ki vedno znova ustvarja novo in vse v najlepši harmoniji ureja.

Hotel sem pisati o vsem kar sem videl toda Gospod mi je rekel: »Za koga bi to storil? Kaj pomaga mrtva črka na papirju tistim, katerih oči tega niso videle? Poskrbi torej tokrat najprej za podobe, da bo srce iskalcev imelo oporo. Nariši kar si videl in kar boš še videl! Prebudi svojo voljo in tudi razklano goro boš v natančni podobi prikazal. Ko boš imel slike, slike, ki so tu res potrebne, bodo tvoji in Moji prijatelji iz njih spoznali več v enem samem trenutku, kakor če bi o vsakem videnem napisal sedem zvezkov.«

In tako sem čudežno postal risar! V veliki naglici sem vse gore, ki sem jih videl in prehodil zvesto in živo narisal, tako, da se je vsak kdor jih je pogledal nad njihovo resničnostjo globoko začudil. Prepričan sem, da boste tudi vi in vsi moji ljubljene prijatelji ob teh slikah narisanih s svinčnikom, zlasti ker dobro veste Kdo je vodil mojo sicer nerodno roko, napolnjeni z občudovanjem, najprej nad prikazanim, nato pa nad preprostim načinom hitrega nastajanja samih podob.

Zato se veselite, saj boste vsaj v teh zvestih orisih lahko videli tisto, česar morda v vsem življenju ne bi mogli videti z lastnimi očmi, kar pa duhu pove več že ob bežnem pogledu, kot dolgotrajno kopanje v prašnih knjižnicah.

Velika knjiga zgodovine vesoljstva bodisi odprta v sami naravi (kar je seveda najodličnejše), bodisi v resnično uspelih slikah in k temu še najljubši Gospod Jezus kot učitelj na katedru srca, dvigne človeka v eni minuti više, kot vse univerze v tisočih letih!

O ljubljene prijatelj, v tem kratkem času sem se naučil toliko in okusil toliko dragocenega, da vam na papirju ne bi mogel zaupati niti najneznatnejšega dela. Zato še malo potrpljenja in prepričali se boste, da sem vse zbiral le za svoje duhovne brate. A ne mislite, da sem zbiral le slike, ne, prejel sem tudi mnoge besede, kakor sem že v prejšnjem pismu omenil in to v že razodeti svetlobi. Slike so le nov, dodatni dar. Ko sem prejemal besede, nisem imel nobene podobe razen tiste, ki je bila že v besedi sami. Kadar pa sem prejel vidno podobo, nisem prejel besede razen duhovne, ki je bila v sami podobi.

Obljubljeno mi je, da bom ob času, če bi kdo izmed vas to želel, o vsaki sliki prejel duhovno razlago po običajnem narekovanju. In tako upam v Gospodu, da bo to moje potovanje prineslo ne manj sadov vam kot meni samemu, le da boste vi uživali brez truda in npora tisto, kar sem jaz pogosto s telesnimi in duhovnimi napori, s pomočjo in milostjo Gospoda, zbiral in še zbiram.

Zato še enkrat, veselite se! Veliko bom prinesel s seboj. Gospod je povsod doma, toda zdi se mi, da Ni nikjer tako mogočno zaznaven kakor prav tam, kjer je za spečega duha postavil velike, nadvse veličastne znake svoje neskončne moči, ki nam glasno kličejo: »Poglej nas, o grešnik, in beri velika znamenja v svojem srcu!«

Kadar govorimo z velikim umetnikom nas že bližina in njegova beseda navdihujeta, a kako drugače se počutimo, ko ga srečamo sredi njegove velike delavnice stvarjenja! Tako je dobesedno res, da človek začne Boga z vso močjo ljubiti in tudi najgloblje spoštovati šele tam, kjer Ga sreča sredi Njegovih nepojmljivo vzvišenih del. Res je tudi mali slikar, če njegova miniatūra izpolnjuje vse zakone umetnosti nič manj veličasten kot Correggio ali Rubens v svojih velikih slikah. Tako je tudi Gospod enako velik v stvaritvi drobne mušice kakor v stvaritvi osrednjega sonca. Pa vendar naj vsak sam vpraša svoje srce, ali ga čudovita slika, razprostrta čez več kvadratnih sežnje, ne prevzame globlje, silneje, čudežnejše in ponižnejše kot drobcena slika na zrnu leče? Je mar kaplja vode manj čudovita kot morje, a kako različno vplivata obe na istega gledalca! Ali ne, da ima tudi majhen zvonček pri vratih prav tako čist ton kot velika cerkvena zvonjava? A kje je človek, ki ne bi čutil velike razlike med njima? Tako je že od začetka v naši naravi, da jo v velikem spoznavamo jasneje kakor v majhnem in bolj poživljajoče jo čutimo. In kjer se naše čustvo prebujata, tam se krepi tudi ljubezen in vera in z njima veliko, trdno in gotovo zaupanje. Vendar vidim, da se mi papir izteka! Zato moram te višje misli tu zaključiti in nadaljevanje pustiti za mojo osebno ustno razlago. Kajti resnično, če bi začel, ne bi več končal.

Ljubljeni prijatelj! Sedaj sem močno zaposlen, deloma z risarskim, deloma s pisnim delom, pa tudi z izleti, ki jih moram po volji bratov, a še bolj po višji nujnosti, opravljati. Zato mi bo težko vsakemu izmed vas in mojim dragim bratom posebej pisati. Naj bo torej to pismo nekako namenjeno vsem, in naj si vsak iz njega vzame kar se njegovega duha dotika, čeprav s tem morda prekršim posvetno pravilo. A sam se tolažim in pravim, kaj imamo mi, bratje v Gospodu, opraviti s svetom? Naj vsak spoštuje ljubečo nujnost Svetega Očeta in tako se bomo vsi lahko razumeli, ne da bi kdo drugemu kazal bleščeč oklep zemeljske časti.

Pozdrav vsem! Ostal bom v Greifenburgu do tridesetega in zato komajda pričakujem še vašega pisma. Moja volja in želja v Gospodu sta, da bi vas vse to pismo doseglo v najboljši duhovni in telesni blaginji. Vsi ste od Gospoda prejeli ljubeče opomine, to vem. Bodite pozorni nanje in ne dvomite – kajti od Gospoda so! Zakaj pa takrat zvečer na Grajskem griču niste bolj pazili na svoje notranje, ko vam je bil Gospod tako blizu in vam je položil dobro svarilo v srce? Bodite pozorni na to! Lahko bi vam povedal dan in uro, a ne smem zaradi vaše svobodne volje. Toda opozoriti vas moram, da boste zlahka našli skriti zaklad!

Zdaj pa živite v Gospodu, od mene tisočkrat pozdravljeni in v duhu poljubljeni.
Vaš vas večno ljubeči prijatelj Jakob Lorber.

Obir pri Celovcu (Jakob Lorber)

Dopolnilo

poletje 1843

Poslušaj dobro!

Tisto, kar je tvojemu srcu vzbudilo rahel občutek neodobravanja, je že od tistega koncerta v prvem nadstropju povzročilo moj popolni umik, kajti že prej je bilo v Meni veliko neodobravanje!

Glej, takšni so ti »boljši« ljudje do Mene! Jaz sem jih hotel narediti kar najbolj srečne v času in v večnosti. Zato sem jim podelil neizmerne milosti in jim dal najzanesljivejše obljube. A ker nisem že naslednji dan izpolnil kar sem jim obljubil, so si sami začeli iskati zadoščenje.

Pa jim pustimo njihovo prazno in nespametno veselje do sveta! Naj jim ostanejo njihovi večerni sprehodi, ki so jim veliko ljubši, kakor da bi še kdaj prisluhnilo moji živi besedi, kadar jim jo naš prijatelj A. H. W. bere. Naj jim ostane njihova naklonjenost do rimskih duhovnikov, ki so do Mene nadvse sovražni in tudi ljubezen do tistih, ki jim te duhovnike pripeljejo pod krinko prijateljstva!

Mi pa se bomo, razumi Me ob tej priložnosti s svojo milostjo, ljubeznijo in blagoslovom lepo in daleč umaknili. Posledice jih bodo kmalu poučile. Spoznali bodo, čeprav prepozno, kakšno menjavo so izvedli in Kdo jih je v nas obeh zapustil! Glej, jaz in ti sva zato postala »ljubosumni par«, ker sva si drznila njihovim vestem

povedati nekaj opominjajočega! Odslej tega ne bova več počela, temveč jih bova popolnoma prepustila njihovemu posvetnemu čutu in želji po ženitvi. Da pa midva pri takšnih porokah ne bova navzoča, to se razume in je gotovo!

Do zdaj sem A. H. W. svetoval, naj jim bere Mojo besedo. On je to zvesto storil, a odslej mu tega več ne svetujem, kajti njegove starejše hčere imajo to za nekakšno neumno izmišljotino, ki izhaja iz tebe in jo poslušajo z rahlim odporom.

Če se torej ne bodo z vsem prizadevanjem približale nama, jih bova pustila takšne kakršne so in se zanje ne bova več menila. Kajti zaspano in zdolgočaseno poslušajo Mojo besedo, a toliko bolj živahne in razigrane so v družbi tistih, ki jim ugajajo. Zato z njimi ne bova imela opravka, da se jim ne bi zdela kot "ljubosumna tepca" in "Fabijanca"! Ali Me razumeš? Tako naj bo! Amen.

Pokrajina (Jakob Lorber)

Pismo Anselmu Hüttenbrennerju v Gradec,

napisano v Greifenburgu na Koroškem, 26. novembra 1844

Najgloblje ljubljeni prijatelj in brat v našem Gospodu in Očetu!

Tu vam pošiljam obljubljeni razlage vaših sanjskih videnj.

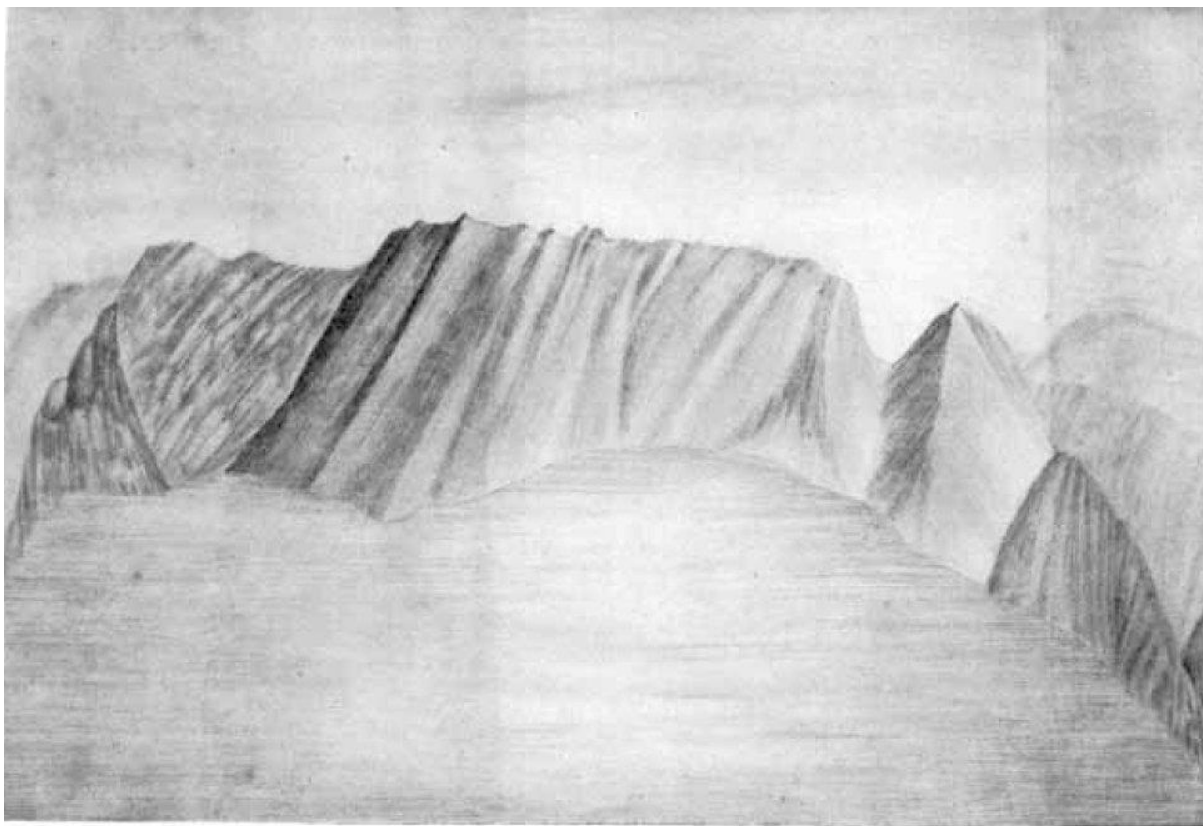
Trije dnevi, v katerih ste sanjali o meni, pomenijo tri zaporedna stanja mojega življenja v Gradcu, med vami in pri vas.

Tisto, melanholično videno stanje, je bilo moje prvo, zgolj človeško naravno. Takrat sem študiral in sem se, kakor dobro veste, moral težko prebijati.

Ko sem se nekoliko pobral in prišel v nekoliko znosnejše razmere, se je to prvo stanje končalo. Tedaj me je Gospod, ne da bi se tega zavedal, izbral, da bi posredoval spise, po katerih so se nam razodela pota Duha in ker se v duhovnem svetu takšno delovanje kaže kot poklic »pisarja«, ste me zato videli kot učitelja pisanja.

Poštni sel v rdečem suknjiču pa pomeni poslanca ljubezni oziroma, kar je isto, voznika, ki pelje iz naravnega sveta v duhovnega. Da sem vam v zadnjem času to službo opravljal in kako, vam je gotovo dobro znano!

In tako imate, ljubljeni prijatelj, zeleno razlago, kakor mi jo je dal naš večno sveti Prijatelj, Gospod in Oče. Jakob Lorber.

Severovzhodni del Belega jezera (Jakob Lorber)

Dopolnilo za Andreasa Hüttenbrennerja v Gradcu,

napisano v Greifenburgu, 11. februarja 1845

Moj dragi Andreas Hüttenbrenner, kar storiš ubogim in kar storiš mojemu služabniku, to storiš Meni samemu, kajti v ubogih sem Jaz sam ubog v svetu. V Mojem služabniku pa prebivam med vami vsemi v polnosti moči besede, ki izvira iz Moje večne ljubezni in modrosti. Ta beseda sicer hodi po svetu v revščini, kjerkoli se pojavi, a je v Duhu večne ljubezni iz Mene toliko bogatejša!

Čeprav je ta ljubezen ujeta v ječe sveta, to so trda srca, pa vendar služi vsemu človeštvu za osvoboditev iz večne smrti. Čeprav je ta ljubezen pred svetom siromašna, pa vendar daje vsem vse kar ima. Čeprav je zasmehovana in prezirana, pa vendar deli največjo čast za večnost. Čeprav jo mnogi celo ubijajo, pa vendar daje vsem življenje. Čeprav je raztrgana in mučena, pa vendar se na vse ozira z usmiljenjem! Za krivo daje pravilno, za neenako enako, za neravno ravno, za grenko sladko, za kislino daje najboljše vino, za noč dan, povsod torej daje dobro za slabo in plemenito za neplemenito!

Če pa ljubezen že za zlo vrača dobro, kaj šele ti, darovalec dobrega, moreš pričakovati od te Moje ljubezni?!

Zato stori Mojemu služabniku, ki nosi to Mojo ljubezen v sebi, kar želi in tvoje plačilo bo preveliko v tej Moji v njem prebivajoči ljubezni, na veke vekov. Tako govori večna Ljubezen. Amen, amen, amen.

Jakob Lorber - Pismo Andreju Hüttenbrennerju

Greifenburg, 27. marca 1845

Ljubljeni prijatelj!

Želim ti posredovati dopisovanje med kraljem Abgarjem in Gospodom Jezusom, ki se je zgodilo v času Njegovega zemeljskega življenja. In tako poslušaj obe pismi!

»Abgar, knez v Edessi, Tebi Jezusu, dobremu Zdravitelju, ki si se pojavil v deželi okoli Jeruzalema, vse dobro!

Slišal sem o Tebi in o Tvojih ozdravljenjih, ki jih izvršuješ brez zdravil in zelišč. Kajti razglašča se, da daješ slepim vid, hromim, da hodijo, gobavim očiščenje; da izganjaš nečiste duhove in ozdravljaš tiste, ki se že dolgo borijo z boleznimi, in da celo mrtve obujaš.

Ko sem slišal vse to o Tebi, sem pri sebi sklepal, da mora biti nekaj od tega res, ali si Ti sam Bog, ki je prišel z nebes, ali pa si, čeprav človek, vendar vsaj Sin velikega Boga! Zato Te z vsem spoštovanjem prosim s tem pismom, da prideš k meni in ozdraviš mojo bolezen, ki me že dolgo teži.

Slišal sem tudi, da Judje zoper Tebe godrnjajo in Ti želijo hudega. Jaz pa imam majhno, a dobro urejeno mesto, ki bo dovolj za naju oba. Pridi torej, moj najčastitejši prijatelj Jezus, k meni in prebivaj z menoj v mojem mestu in v moji deželi! Tu Te bodo vsi nosili na rokah in v svojih srcih. Pričakujem Te z največjo hrepenenjem svojega srca.

Poslano po mojem zvestem služabniku Brachusuu.«

»Abgar, blagor tebi, ker Me nisi videl in vendar veruješ! Glej, o Meni je zapisano, da tisti, ki Me bodo videli, ne bodo verovali, da bi tisti, ki Me ne bodo videli, mogli verovati in imeli večno življenje.

Kar pa se tiče tvojega pisma, v katerem Me vabiš, naj pridem k tebi, ker Me v judovski deželi preganjajo, ti pravim, potrebno je, da se na tem kraju dopolni vse, zaradi česar sem prišel na svet. In ko se bo to kmalu izpolnilo, se bom vrnil k Njemu, iz katerega sem od vekomaj izšel.

Bodi potrpežljiv v svoji lahki bolezni! Ko se bom vrnil v nebo, bom k tebi poslal učenca, ki bo ozdravil tvojo bolezen in dal tebi ter vsem, ki so s teboj, pravo zdravje duha in telesa.

Zapisal Jakob, učenec Gospoda Jezusa Kristusa, in iz dežele ob Genezareškem jezeru poslal po Brachusuu, kraljevem poslancu.«

Ljubljeni prijatelj in brat v Gospodu!

Verjamem, da vam bo ta novica ljubša od vseh švicarskih nemirov, ki v sebi ne nosijo nič, kar bi bilo nebesom v čast.

Takšnih pisem med Jezusom in kraljem Abgarjem mi je bilo razodetih še šest. Ko

bom spet v Gradcu, vam jih želim vse predati, skupaj z mnogimi drugimi.
Vaš večno ljubeči in vedno blagoslavljači prijatelj Jakob Lorber

Jakob Lorber - Pismo in dopolnilo Anselmu Hüttenbrennerju v Gradcu

Greifenburg, 28. aprila 1845

Ljubljeni prijatelj! Mnogo velikih ljudi tega sveta je okrašenih z vsem posvetnim sijajem, a le redki so v svojih srcih okrašeni z živo Besedo večnega življenja iz Boga, Gospoda vse slave. Ker pa jaz nosim ta izjemno redek in neprecenljiv živi okras, ga želim kakor vedno, tudi tokrat podariti tebi, ljubljeni prijatelj in brat, ob tvojem zame tako dragocenem godovnem dnevu, kot najžlahtnejše darilo. In glej, tu je darilo!

Moj ljubi in zvesti Anselm Hüttenbrenner, tako govori Gospod: »Moja ljubezen, milost in usmiljenje naj vekomaj napolnjujeta tvoj dom! Kajti ti si zvesti prebivalec Mojega kraljestva, ki je večno življenje. Toda v tvojem domu se včasih prebudi burna nprav in kdaj pa kdaj razvedruješ svoje srce ob praznem pogledu na kakšno vitko mestno deklico. Toda glej, povem ti, vse to ne pristoji hiši Mojega Očeta! Kajti na vsem tem še visi prah zemeljskega samoljubja in svetnega poželenja in to ne pristoji hiši Gospoda vsega življenja, hiši večnega Očeta. Zato se temu odpovej in Meni se boš zelo približal!

Prav tako imaš veselje v tem, da iz časnikov izveš, kaj vse se godi po svetu, in pri tem v srcu izbiraš stran. Želiš zmago svoji in poraz nasprotni. A glej, tudi to ni dobro. Kajti če tvoja stran izgubi, se tvoje srce napolni z grenkobo in jezo. In glej, to ni plodno za srce, v katerem naj bi prebivala Moja ljubezen! Kajti ta mora z enako toplino objeti prijatelje in sovražnike, kakor sonce razliva svojo svetlobo in toplino nad vse, bodisi dobro ali zlo. Glej, vsi ljudje so bolj ali manj grešni in krivični v svojih sodbah. Če pa hočeš biti pravičen, naj te krivica ljudi ne vznemirja! Blagoslavljalj sovražnike in ohrani prijatelje v srcu in podoben Mi boš, Meni, ki sem na križu blagoslavljal tiste, ki so Me križali!

Ta nauk naj ti bo dragoceno darilo! Če ga boš spolnjeval, ti bo prinesel veliko korist, časno in večno.

Moja ljubezen, milost in usmiljenje tvojemu domu in majhen križec, ki ti ga bom poslal iz svoje ljubezni. Amen.«

Jakob Lorber – Pismo Andreju Hüttenbrennerju v Gradcu

Greifenburg, 23. junija 1845

Ali veš, kje je zdaj tvoj »Hansi? Tvoj sin je meščan novega Jeruzalema! In to zato, ker si ga ti sam vpeljal v to mesto vsega življenja. Kajti kdor koli živo veruje v Gospoda in Ga v srcu otroško ljubi po novem nauku, ki ni nič drugega kakor razodetje Evangelija, ta je že tu, na Zemlji državljan tega velikega nebeškega mesta. Zato je bil tudi Hansiju podarjen brezmejno velik blagoslov, ki ga mnogi nikdar ne bodo dosegli!

Nenadoma me je nekdo rahlo potegnil za suknjič. Ozrl sem se in zagledal tvojega Hansija v najsvetlejši in najveselejši podobi. Sprva je bil oblečen v običajna oblačila kakršna je nosil na zemlji, a kmalu se mi je prikazal v svoji nebeški obleki. V bleščeče rdečem gubastem plašču, kakor jutranja zarja, obrobljenim z belimi trakovi, na glavi pa je nosil čudovit diadem iz zvezd. V tem nebeškem sijaju mi je rekel: »Ti si mi zapustil natisnjeno nebeško kraljestvo (Swedenborgova dela), jaz pa ti zdaj pokažem, kako sem prejel Živo in Resnično. O, ko bi ti mogel dati svoje bedno zemeljsko dediščino za to kar imam zdaj, resnično danes bi ti dal svoj delež! A s posvetnim prahom Zemlje nimam več opravka. Zato ti rečem, kakor Peter, srebra in zlata Zemlje nimam, a kar imam, to ti dam iz vsega srca, saj mi je dano govoriti s teboj.

Glej, moje ime je enako imenu tistega, ki nastopa v tvoji pesnitvi *Veliki čas vseh časov*, jaz sem Pathiel! In kakor si tam zapisal iz najvišjega navdiha, kar je Pathiel moral prestati, to sem moral prestati tudi jaz. Zato nosim to krono, ki mi jo je Moj resnični Oče položil na glavo in mi pri tem rekel: "To je večno plačilo ljubezni, da sem Jaz tvoj Oče in ti Moj sin! Ljubil si Me neizmerno v svojem zemeljskem očetu, zato si v njem hitro našel Mene, svojega resničnega Očeta, pri katerem boš zdaj ostal na veke!"

Po teh besedah sem vprašal nebeškega državljana Pathiela, zakaj se ne prikaže svojim zemeljskim sorodnikom in jih sam pouči o svojem presrečnem stanju. Odgovoril mi je: "Kako moreš vprašati kaj tako nerazumnega? Saj sam veš, da moji sorodniki še niso zreli za to! Mati bi ob tem izgubila razum, oče bi jokal deset let, druge pa bi pokončala zemeljska smrt! Na Dunaju je polno smrti! O, da bi bila moja sestra raje sredi peščene puščave, kakor na Dunaju! Jaz jo bom moral še dobro prebičati, da ne bo umrla v smrti mesta!"

Zbogom torej, brat! Kmalu pridem spet k tebi. A to ne povej Andražu, temveč Anselmu!

Drugo prikazanje, ki je bilo še veliko globlje in veličastnejše od prvega, sem imel naslednjega dne na istem kraju. To bom ob priložnosti povedal bratu Anselmu. Rad bi to povedal tudi tebi, toda Hansiju sem dal besedo in če bi jo prelomil, bi gotovo tudi mene udaril z bičem, kakor ga je obljubil svoji sestri!

Ljubi prijatelj pridi, vzemi si mesec dni časa in pridi k meni! Tu, sredi velike posvečene narave, boš ozdravel in postal popolnoma vedrega duha, kar ti iz

vsega srca želim tvoj, tebe večno ljubeči in blagoslavlajoči prijatelj in brat v Gospodu, Jakob Lorber.

Jakob Lorber - Iz pisma Anselmu Hüttenbrennerju v Gradcu

Greifenburg, 15. septembra 1845

...Tako sedaj prehajam k obljubljeni pripovedi o drugem prikazanju in pogovoru z Hansijem, preminulim sinom tvojega brata Andreja, pripovedi, ki te bo gotovo bolj zanimala kot vse novice o praznih in nespametnih zadevah tega sveta. Zato me sedaj poslušaj!

Ob tem drugem prikazanju Hansija sem se goreče pozanimal o duhovnem stanju zemeljske matere blaženega. Ob tem se je Hansi vidno vznemiril, za trenutek umolknil in po nekaj minutah spregovoril z resnim, a vendar mehko ganjenim glasom rekoč:

“Pri Bogu Gospodu, pri najboljšem, najsvetejšem in edinem resničnem Očetu je mogoče vse, kar je pri ljudeh nemogoče. Toda duša moje zemeljske matere je ujeta v žalostno lupino, ki postaja iz dneva v dan bolj bolna, polna najgrše gobavosti in smrtonosnih ran. Njen duh je tako pogreznjen v to smrtno materijo, da od njega v njegovi lastni podobi ni skoraj nič več ostalo. Duša se mi zdi kakor iz bronca ulita, mrtva, razbeljena in v strašnem videzu. Njeno zemeljsko življenje je le še tisto kovinsko žarenje, zato mi je bila v mojem zadnjem zemeljskem času ob postelji zelo neprijetna. Kajti njena bližina mi je povzročala pekočo bolečino, katere vzrok sem docela spoznal šele tedaj, ko me je Gospod in Oče v nebesih že skoraj popolnoma razvezal vseh zemeljskih vezi. Zato sem ji tik pred svojim odhodom tudi z zemeljskim kazalcem nakazal, da v njej trpi še bolj bolan duh, kakor sem trpel jaz v tej zadnji, najgrenkejši in hkrati najsrečnejši uri!

O, dragi prijatelj in brat, moja mati gre naproti hudi prihodnosti! Smrt dveh otrok, ki ju je doživela v kratkem času, je ni ganila. Sedaj je še hujša kot je bila, kajti sedaj se z vso močjo v sovraštvu obrača k Gospodu, ker ji je vzel otroka. Pomisli prijatelj, kje je tu še govor o ljubezni do Gospoda?

Toda kljub temu Gospod in Oče v nebesih ne bo pustil neizkoriščenega nobenega sredstva, da bi jo poboljšal in ozdravil. To bo sedaj okusila na svojem lastnem telesu s težko boleznijo! Sedaj sovraži celo sinova Heinricha H., tvojega imena pa ne more niti slišati, saj ji je v nadlego in bolečino. Tudi do ubogih je v srcu kot volk do jagnjet. O, prijatelj, to je huda bolezen! To je strašno stanje duha v takšni lupini, v takšnem kipu!

Ko boš spet prišel v Gradec, boš vse to našel tako, kakor sem ti povedal. Zato nikar ne hodi v njeno hišo, kajti s svojo ognjeno jezo bi te opekla! A vendar prijatelj, ne sodi je, temveč se le izogibaj njeni bližini, kajti nebeški Oče je še ni sodil. Če pa boš

molil zanjo, bo morda nekoč v večnosti to spoznala in ti bo kleče izkazovala zahvalo.

Med drugim je Hansi še dodal: »Kdor bi rad imel mnogo, da bi mogel veliko dajati, naj raje daje to, kar že ima, tako bo ravnal veliko bolje! Mnoge plemenite besede ne pomenijo nič, če jih ne spremljajo dejanja. A eno samo plemenito dejanje v Gospodu pomeni vse tudi brez velikih besed. Če Gospod pred stvarjenjem sveta ne bi imel ljubezni, nikoli ne bi nikdar ničesar ustvaril! Ko bi bili ljudje v trpljenju sočutni kakor Gospod, na svetu ne bi bilo ne stiske ne bede!«

Po kratkem premoru pa je veselo dejal: »To povej Anselmu in nič več! Kajti moj čas je omejen. Če bo potrebno, se ti bom še enkrat prikazal. Gospod naj bo s teboj in s tvojimi brati!« In tako ostajam za vse večne čase tvoj po ljubezni in milosti Gospoda Jezusa Kristusa blagoslavljaючи prijatelj in brat, Jakob Lorber.

Jakob Lorber - Dopolnilo Karlu Gottfriedu von Leitnerju

Greifenburg, 15. septembra 1845

... Tako pa govori Gospod:

»Poslušaj, ti Moj slabotni sin Moje milosti! Če želiš priti do pravega zdravja, tako duhovnega kot tudi telesnega, potem mazili svoje srce z Mojo ljubeznijo, milostjo in usmiljenjem, in pokadi svoje prsi z kadilom živega popolnega zaupanja v Mene, tvojega večnega, živega, vsemogočnega Očeta. Tedaj boš dosegel pravo, časno in večno zdravje!

Ne verjamem v svojem srcu, da ti morem pomagati le po blagoslovljenem zdravlilu. Veruj raje, da ti lahko pomagam svobodno in neomejeno, tako kot vsakemu človeku, neposredno iz Sebe.

Če boš živo in iskreno iskal pomoč le pri Meni, boš popolnoma ozdravel. Kajti tedaj boš v Moji ljubezni nosil v svojem lastnem srcu najmočnejše, vseobsegajoče zdravilo zoper vsako zlo, zdravilo, ki je edino in resnično vesoljno zdravilo vsega življenja.

Glej, vsa zemeljska zdravila so po svojem učinku podobna boju peklenških duhov med seboj. Zato so vedno le eno zlo proti drugemu, pravi *malum contra malum* (zlo zoper zlo).

Moja pomoč pa je povsem pravi *bonum contra malum* (dobro zoper zlo), in zato tisto edino resnično zdravilo, po katerem je človek lahko ozdravljen od vsake bolezni in zla, in to od samega temelja, za vso večnost!

Če pa je tvoje živo zaupanje v Mene še premajhno in iščeš Moj blagoslov bolj v naravi kakor v Meni, Stvarniku narave, potem lahko sicer uporabiš t. i. *evangeljsko mazilo* (mešanico olja in vina), vendar v največjem miru in zbranosti srca. Tedaj se bo tudi tvojim živcem gotovo bolje godilo, saj jim le redko nakloniš osvežujoč zrak gora, ki jim je potreben.

Odtrgaj se za nekaj tednov od svojih posvetnih opravkov in odpravi se na pot po Mojem svobodnem stvarstvu. To te bo okrepilo v vsem! Kajti glej, v mestih sveta sem Jaz kakor majhen potoček, ki pogosto povsem usahne, na prostem polju, v naravi, pa sem kot mogočen rečni tok in nad gorami sem kot neskončno morje in vse to Sem zaradi ljudi! Zato pojdi k reki, pojdi k neskončnemu morju, kadar ti potoček v srcu usahne, tam boš našel obilje zdravja in moči, saj Sem vam že vsem rekel, da z veseljem zahajate v gore! Zakaj torej tako malo upoštevate Moj nasvet in raje ostajate bolni, kakor bi bili zdravi v duhu in v telesu?

Moj nauk je vedno zdravilen nauk. Kdor ga spolnjuje, ta ne bo nikoli trpel pomanjkanja in ne bo imel razloga za pritoževanje. Zato tudi ti dosledno živi po Mojem nauku! Ne oklepaj se preveč skrbi za telesno blagostanje, temveč ostani vedrega in zaupljivega srca v Mojem imenu in boš zdrav, časno in večno. V Mojem imenu Amen, Amen, Amen.

Pismo Elizi Hüttenbrenner, hčeri Anselma Hüttenbrennerja v Gradcu

Greifenburg, 28. decembra 1845

Postal sem ti velik dolžnik, ker sem ti tako dolgo zadrževal obljubljeni dar razodetja, ki pa se glasi takole:

»Jaz vem za tvoj dan in za tvoj rojstni čas. Toda tudi ti veš, da sem Jaz nasprotnik praznega čestitanja. Zato ti tudi šele zdaj, tako pozno po tvojem rojstnem dnevu, pošiljam te besede in ti v njih ne povem drugega kakor to, Ljubim te! In s to besedo, Moja ljuba hči, moreš biti povsem zadovoljna.

V kratkem boš prejela majhen križec, ki ne bo okrašen z zemeljskimi diamanti, a bo zato tem bogatejši z biseri Moje Očetovske ljubezni in milosti. Sprejmi Mene popolnoma kot svojega resničnega Očeta v svoje srce in breme tega križca ti bo komaj zaznavno!

Varuj se sveta, ki ti nima dati drugega kakor smrt in pogubo in se trdno drži Mojega srca! Ne dvomi, da sem Jaz tisti, ki ti to govorim in boš časno in večno blažena v Meni, tvojem Gospodu in Očetu.

Vse svoje skrbi in nepotrebne misli, ki te včasih stiskajo, preloži lepo na Moja ramena in vse bo prav. Skupaj bova vedno prišla do pravega cilja!

Karkoli te v svetu skuša zapeljati s svojim nasmehom, tega se v srcu ogibaj, kajti kjerkoli zdaj stopiš na pot sveta, ti povem, vse je maska, pod katero se skriva raznovrstna nesnaga. Resnično ti povem, svet ni bil hujši niti v Noetovih dneh, kakor je sedaj v mnogih pogledih!

Zato sprejmi to iz Mojega srca v ljubezni in si vzemi te besede živo k srcu! Vse prenašaj potrpežljivo, mirno in krotko in boš rasla kot cedra v Mojem usmiljenju in milosti.

Ne pritožuj se nad svetom, temveč vse daruj Meni! Jaz bom ob pravem času vse uredil in oblikoval tako, kakor bo najbolj prav in dobro. Glej, svet ima svoj tek in nebo svojega in ni dveh dni, ki bi si bila enaka. Vse to je po Mojem redu. Kajti tudi nad svetom se mora izpolniti prerokba, tako kakor se je izpolnila nad Menoj.

Zato naj bo vsak, ki Me ljubi, v popolnem miru svojega srca, saj lahko s svojimi rokami skoraj otipa, da povsod vlada Moja večna Božja ureditev.

Življenje je nenehen boj; toda ne boj se boja s svetom! Kajti če si v Moji ljubezni, boš imela s tem bojem malo opravka. Jaz sam sem za vse Svoje edini vsemogočni Borec od vekov do vekov!

S tem ti dajem Moj živi blagoslov in Mojo milost. Amen.« Tvoj Jakob Lorber

Iz pisma Anselmu Hüttenbrennerju

Greifenburg, 29. decembra 1845

... Moje najgloblje in najbolj živo prijateljstvo imaš zagotovljeno za vekomaj, le ti mi ne odtegni svojega!

Če sem se morda nevede in nehote kdaj proti tebi pregrešil bodisi z besedo v pismu, dejanjem ali kako drugače, potem pomisli, vse naše delovanje in ravnanje dokler še prebivamo v mesu je pred svetostjo Gospoda nenehna grešnost, ki jo bomo povsem odložili šele s smrtjo telesa. Ta grešnost je podobna valovanju morja, ki je zdaj močnejše, zdaj šibkejše, a popolnega miru na njem ni mogoče nikoli najti. Človek je čudež in nemalokrat uganka celo angelom. Bitje podobno njim, a stoječe med nebom in peklom in vendar mu sam Bog zapoveduje, naj Ga kliče Oče! Bog sam imenuje šibkega človeka za Svojega brata in še celo grešnika vzame za svoje orodje. Odpadnika naredi za svojega služabnika, kača in golob pa srkata vase isto roso blagoslova življenja.

Zaenkrat sprejmi to majhno »jeremijado« (besedo žalosti) z dobro voljo, ko pa bom od vas spet prejel pismo, vam bom namesto Jeremije raje nadel Izaija!

Vaš vas v Gospodu večno ljubeči in blagoslavljajoči prijatelj in brat v Gospodu, Jakob Lorber.

Pismo gospe Juliji Hüttenbrenner, ženi župana v Gradcu

Greifenburg, 12. februarja 1846

Visoko spoštovana in v Gospodu draga, ljubljena gospa Julija!

Glej Gospod sam je bil poln dobrote in miline v mojem srcu in mi je govoril, rekoč:

»Tvoje veselje je upravičeno, saj se tudi Jaz veselim tvoje sreče, zato bom blagoslovil tiste, ki jih ti blagoslavljaš! Mala Marta pa Mi je prav ljuba, kajti njena dušica je pri Meni svobodnejša kakor duše mnogih drugih, ki veliko molijo z usti, a malo s srcem.

Zato ji povej, da jo ljubim in to Moje zagotovilo naj ji bo najdragocenejši dar ob njenem godu. Kar Me bo prosila, to ji bom dal, če bo vztrajala v ljubezni do Mene. Amen.«

O, kako se veselim, da vas bom kmalu vse spet videl, verjetno že proti koncu aprila in da bom tedaj gotovo dlje časa prebival v vaši ljubeči sredi. Vaš v Gospodu zvest in ljubeč prijatelj in brat Jakob Lorber.

Pismo Anselmu Hüttenbrennerju

Greifenburg, 21. aprila 1846

Milost, mir in blagoslov Gospoda naj bosta z vami ob tem pismu, ki vam ga v ljubezni pošiljam ob vašem godu, skupaj z najprisrčnejšo bratsko ljubeznijo mojega srca! Naj vas in vaš dom to pismo doseže v najboljšem duhovnem in telesnem zdravju. To je moja iskrena, s temi vrsticami živo povezana želja.

Morda bi vam moral zdaj napisati slavnostno čestitko, toda vi veste, da sem po svoji naravi slab govornik in ne preveč spreten pisec. A ker imam po nedoumljivi Božji milosti, čeprav popolnoma nezasluženo za sabo, pred sabo, ob sebi in v sebi velikega in čudovitega Učitelja in Vodnika, mi ne bo težko, ob tej blagoslovljeni in veseli priložnosti, za vas zapisati nekaj, kar bo vašemu srcu v pravo veselje.

Zato sprejmite dar z višave z odprtim in vdanim srcem! Torej darilo se glasi:

»Ti, ki Sem te v materinem telesu ustvaril kot dobro posodo iz gline, vode in duha, ki Sem ga vzel iz diha svojega Srca, glej Jaz sem tvoj Bog in tvoj nebeški Oče! Kaj Sem prej od tebe, predno Sem te ustvaril? Nič! Jaz sem te oblikoval iz same ljubezni, brez svetovalca in brez pomočnika. Tako sem ustvaril vse reči brez plačila, brez nagrade, le iz svobodne volje Svoje Ljubezni.

Ker pa je že Moja ljubezen in modrost storila tako velike reči z ljudmi, zakaj se potem Moji ustvarjeni merijo in sodijo med seboj? Kdor pravi: 'Ta je boljši, oni bolj plemeniti,' ta Me že s tem žali. Kajti sodba nad stvaritvijo zadeva mojstrskega Stvarnika, ne pa stvaritve same!

Glej, tako ravnajo ljudje, oče in mati, ko rečeta: "Moj sin, ti si plemenitejšega rodu; ne spodobi se ti, da bi vzel preprosto deklico za ženo, poišči dekle sebi enakega stanu!" In hčeri pravita: "Ne sklanjaj se k možu nižjega stanu, za tvojo roko so plemeniti in bogati!" Kaj misliš, ali se s tem sodijo ljudje med seboj ali pa sodijo Mene, ki sem jih ustvaril vse enake? Jaz ti pravim, sodijo Mene, svojega Stvarnika!

In zato pride čas, ko bo nad grobovi velika preizkušnja, kajti Jaz, Večni in Popolni,

ne morem sprejeti, da bi Me Moja dela razglašala za nepopolnega s svojimi sodbami.

Povem ti, če hočeš na Zemlji gledati tisto, kar je v nebesih najpopolnejše, potem poglej tisto, kar je na svetu najnižjega, kajti kar je visoko na Zemlji, bo tam doli najnižje in najbolj ubogo!

Če želiš pravo mero, po kateri se meri v Mojem kraljestvu, potem poglej, koga bi imel za vrednega, da bi tvoj sin vzel njegovo hčer, ali komu bi dovolil, da vzame tvojo hčer za ženo. Vprašaj se resno v svojem srcu in natančno boš spoznal, koliko ti še manjka do Mojega kraljestva v njem. Kajti ne zadostuje le reči: "Vsi ljudje smo enaki in najnižji je Gospodu najbližji." To mora postati živa resnica v duhu, obdana z neomajno voljo. Takrat bo Moje kraljestvo živo v človeku. A kjer se v srcu še pojavljajo kakršnekoli stopnje v presoji človekove vrednosti (razumljivo, govorim o človeku in ne o razbojniku, prešuštniku, tatovih, lakomnežih, morilcih in drugih, ki niso ljudje, temveč hudiči), tam je Moje kraljestvo še toliko bolj oddaljeno, kolikor se kdo v svojem srcu ima za boljšega od drugega. Kolikor še meriš z merili sveta, toliko je tvoje srce še oddaljeno od Mene. Kajti v Mojem kraljestvu ni več razlik, razen tistih, ki jih postavlja ljubezen, ponižnost in čistost srca.

Dokler človek v svojem srcu ne doseže najnižjega mesta v vseh svojih zunanjih stvareh in željah, ne bo mogel vstopiti v Moje kraljestvo. Kajti Jaz sem Sebi izbral najnižjo pot!

Zato ti porečem, to je dober in svet nauk. Najzanesljivejša in najkrajša pot k Meni. Sprejmi jo v svoje srce, in rodila ti bo živ sad Moje večne Besede v tebi. Kdor ima Mojo živo Besedo v sebi, si lasti tudi Moje kraljestvo vekomaj. Amen, amen, amen!«

Tako govori Gospod, ki te je oblikoval v materinem telesu iz gline, vode in duha. In jaz, tvoj ubogi prijatelj in brat na zemlji, izrekam svoj skromni amen! Zlata in srebra res nimam, kar pa imam, ti dajem iz srca. To, kar ni več moje, temveč pripada Njemu, ki mi je to podaril. Svet me ne obdarja in sem mu hvaležen, kajti tako vem, da sem med najmanjšimi in da vse prejemam iz enega samega Vira.

Naj bo Gospodova milost in blagoslov s teboj, s tvojim domom, z vsemi brati in prijatelji, in z vsemi ljudmi, ki so dobre volje!

Tvoj v Gospodu zvesti prijatelj in brat Jakob Lorber

Pismo gospodu Anselmu Hüttenbrennerju v Gradcu

Greifenburg, 1. septembra 1846

Dolgo časa sem molčal, ne iz malodušja, še manj iz strahu, ampak iz tiste najneprijetnejše stiske, ki jo povzroča svet zaradi pomanjkanja časa. To sem pred kratkim sporočil tudi bratu Andreju, ki vam je gotovo prebral moje pismo.

Gospod me strogo kaznoval, a sem Mu za vse iz srca hvaležen. Vse, kar me je doletelo, sem Mu daroval z vdanostjo, kot svojemu najboljšemu in najsvetejšemu

Očetu v nebesih. Gotovo ste tudi vi ljubi brat, v tem letu imeli svojo preizkušnjo, ko je silno neurje gotovo tudi na vašem domu povzročilo precej škode.

Toda glejte, Gospod vedno obišče svoje, in z vsakim takim obiskom preizkuša srce človeka, če Ga ljubi. In če v srcu najde živo Petrovo besedo z obale: »*Gospod, Ti veš, da Te ljubim*«, tedaj govori tudi On našemu srcu, kakor je govoril Petru.

To Gospodovo spraševanje naših src po ljubezni do Njega, Očeta, je za nas največji blagoslov in zdravilo. Kajti v dolgotrajnem zemeljskem blagostanju se srce človeka vedno bolj zliva s svetom in to je postopno umiranje duha. Kakor pri telesu, ko bolečina preneha, ne zato, ker bi ozdravelo, ampak ker deli telesa odmirajo in postanejo neobčutljivi, tako tudi duša, ki se v svetu predobro počuti, počasi umira za Boga. Že stari pregovor pravi: »*Kdor se ima tu na zemlji preveč dobro, ta lahko zlahka pozabi na Boga.*«

Kaj pa pomeni »pozabiti na Boga«, če ne umreti v duhu in postati brezčuten za Božjo ljubezen? Zato moramo v Bogu vedno hvaležno sprejemati vse preizkušnje, s katerimi nas obišče. Kajti prav po njih nas prebuja v novo življenje in kliče nazaj našega duha, ki je morda že na pol omrtvel v zemeljskih skrbih. Kar je prijetno telesu, je pogosto bolezen duha, kar pa je prijetno duhu v Gospodu, je pogosto bridkost za telo, dokler človek skozi mnoge preizkušnje ne postane očiščen in v Gospodu popolnoma prerojen.

Meni je ogenj uničil streho hiše, toda v tem sem spoznal globok pomen, da se mora streha mojega duhovnega doma proti nebu vneti v plamenu Gospodove ljubezni, da bi mogel iz poslušanja preiti v gledanje duhovnih reči. Domnevam, da je tudi streha vaše hiše zaradi toče izgubila marsikatero opeko. A to je dobro znamenje! Kajti toča pomeni močno trkanje Gospoda na vrata. In blagor tistemu, ki v svojem srcu ne pozabi reči: »*Pridi, Gospod, v moje srce!*« Kajti v vseh mogočnih pojavih narave je Gospod mogočnejše navzoč kakor v vsakdanjih stvareh zemlje. V tem vsakdanjem svetu je Gospod kakor večni nosilec bremen, ki prenaša bremena pod nečistimi nogami ljudi, v silah narave pa deluje kot vladar neskončnosti, svoboden in mogočen, z vsemogočim prstom nad glavo smrtnika, da bi človeku, ki se pogosto prevzame zaradi svojih izumov, ko izkorišča paro namesto konja, pokazal, kako ničn je v resnici brez Boga.

Naj nas torej Gospod vedno obiskuje kakor in kadar se Njemu dopade in nikoli ne skrbi za blaginjo našega telesa, kadar bi zaradi nje trpel duh, temveč je vedno in vekomaj z vso modrostjo in ljubeznijo zaskrbljen samo za blagor našega duha.

Če bi vas, preljubi prijatelj in brat, karkoli težilo ali vam povzročalo stisko, potem preberite te moje besede tolažbe in našli boste v njih veliko moč in oporo, kajti te besede sem prejel od Gospoda in jih iz srca predajam tudi vam.

Prosim pa vas, ljubi brat, da tudi vi meni sporočite kako vam je in kako je vaši družini, za katero moje srce neprenehoma bije in gori v resnični ljubezni. S to isto ljubeznijo vas vse zdaj, kakor vedno, izročam v roke Gospoda, naj vam Njegova milost, ljubezen in usmiljenje še dolgo, dolgo ostanejo v obilju.

Živite v Gospodu srečno in blagoslovljeno. To vam iz vse duše želi vaš večni prijatelj in brat v Gospodu, Jakob Lorber.

Opomba Karlu Gottfriedu vitez von Leitnerju,

Greifenburg, 11. septembra 1846

»Poslušaj Me, ti Moj prijatelj in brat, v svojem lepo urejenem srcu! Ne delaj si skrbi zaradi svoje nekoliko oslabele noge, sčasoma bo že bolje z njo.

Glej, vse, kar ti dam, je dobro, a najboljše med vsemi Mojimi darovi je križ, kajti v njem klije pravo večno življenje za dušo in duha!

Ko se na drevesu bohti veliko listja, tedaj bore malo ali nič sadu ne obrodi. Če pa je videti suhljato, potem rodi obilno. Glej, tako je tudi z človekom, dokler živi na tej zemlji. Ko je njegovo telo krepko in zdravo, občuti malo potrebe po Meni in Me, kakor pravi svet, hitro pusti za seboj kot 'dobregra moža', a ko pride bolezen telesa, posebno taka, ki je zdravniki ne morejo ozdraviti, takrat je človek kakor z nevidno vezjo pritegnjen k Meni in začne zopet pri Meni iskati pomoč, kar je za njegovega duha zelo zdravilno in blagodejno. Tedaj duh spet začne iz notranjosti rasti in pripravljati nove poganjke za sad večnega življenja, kar je neizmerno bolje, kakor popolnoma zdravo telo in v njem mrtvi duh, iz katerega ne vzklije noben sad za večno življenje.

Glej, zato ti tudi Jaz puščam tvojo majhno nadlogo na nogi, ki v resnici ni nič drugega kakor rahla vez, ki sem jo zelo nežno ovil okoli tvojega stopala, da imam s tem, če smem tako reči, ročico v Svoji roki, po kateri te lahko kakor po vodilu zanesljivo peljem čez kužna polja sveta v večno življenje.

Zato je tudi ta vez nekoliko trdovratna in se je ne da popolnoma odstraniti ne z mazilom, ne z vodno kopeljo! Ko pa pride čas, ki ga bom sam določil, te bom milostno, povsem brez dolga popolnoma osvobodil.

To naj ti bo v mir in tolažbo srca, da ne postaneš malodušen, če to vez včasih nekoliko bolj napnem.

Pomni torej vedno kadar začutiš nekoliko neugodja v nogi: »Zdaj je moj dobri Oče v nebesih spet nekoliko zategnil to vez, v blagor mojemu zveličanju! Zato Mu iz vsega srca izkazujem vso svojo ljubezen!« Če boš to pogosto delal v svojem srcu, bom Jaz vedno bolj popuščal vez na tvoji nogi, vendar bom tem trdneje prijel za vez tvojega srca. - Kajti umivanje nog je prvi korak pri ponovnem rojstvu duha!

S tem pa naj bo nad teboj Moj blagoslov, Moja ljubezen, milost in usmiljenje vekomaj! Amen.«

...Ljubi prijatelj! Da moram po takem svetem Gospodovem besedilu umolkni, je povsem jasno. Kajti kjer se Božja modrost tako čudovito razodeva, kaj naj tam še ubogi človek doda?!

Zato živi v tej Božji besedi in s tem tudi v samem Gospodu, v Njem bodi srečen in blagoslovljen! Tvoj Jakob Lorber.

Großglockner (Jakob Lorber)

Dodatna beseda za Leopolda Cantilyja, lekarnarja v Gradcu

(iz pisma z dne 15. novembra 1859)

...Danes praznuješ svoj god, ki sam po sebi sicer nima velike teže, a ker mora vsak človek na svetu imeti ime, ga imaš tudi ti. Kdo je prvi nosil to ime, ni prav nič važno, kajti vsako ime se more posvetiti po tistem, ki ga nosi, če le ta Mene ljubi in živi po Moji resnični Besedi in nauku.

Ker pa Me ti ljubiš in imaš pravo veselje z Mojo Besedo, je tudi tvoje ime pri Meni posvečeno, četudi tega njegov prvi nosilec pri Meni ni nikdar prejel. Zakaj je temu tako, ti bo povedala zgodovina. In glej že to, da ti to Jaz oznanjam, lahko sprejmeš kot popolno čestitko za tvoj zemeljski god. Ko pa boš pri Meni, boš že prejel ime, takšno, ki ga bodo nosili le tisti, ki so resnično Moji.

In zdaj še nekaj: Tvoje telo je še vedno bolešno in šibko. Bi želel biti popolnoma ozdravljen? To je zlahka mogoče! Toda glej, ob tem je potrebna večja potrpežljivost v skrbi zase in ljubeče izpolnjevanje vsega, kar se ti svetuje za pravilen in zmeren prejem zdravila. Poleg tega pa še živo zaupanje Vame, v ljubezni in potrpežljivosti. Kajti Jaz ne pustim propasti nikogar, ki v resnici živo zaupa in se opira Name. Stori dosledno kar ti svetujejo tisti, ki so Moji, sicer boš postal stari bolehnjež, kar pa

gotovo ni nič prijetnega v tem svetu.

In še malenkost: Ne daj se zapeljati staremu lisjaku in oslepelim sorodnikom! Jaz jih bom blagoslovil, ti pa modro uporabi to, kar sem ti položil v roke. Kmalu ti bom dal tudi natančnejše navodilo, vendar se prej posvetuj s svojim odvetnikom. Kajti nobeno pravično sodišče ne more priznati kot veljaven podpis, ki ga je kdo moral dati razbojniku. To bo treba temu lisjaku dokazati, kar pa tukaj ne bo težko. Bodi torej resnično Leopoldus, levji junak v Gospodu! Moj blagoslov nad teboj! Amen.

Jakob Lorber – Pismo neznanemu naslovniku

Najprej vam iz vsega srca izrekam zahvalo za poslano!

Gospod vam tega gotovo ne bo pustil brez plačila. Trgovec iz Stuttgarta, ki ga pričakujemo, bo gotovo prispel okoli srede tega meseca in bo s seboj odnesel vse, kar bo do takrat pripravljeno. Vse nadaljnje pa vam bo poslano po knjigarni ali po kaki drugi primerni priložnosti. Žalostno je, da v našem ljubljennem Avstrijskem cesarstvu tako počasi in težko napredujemo v duhovni rasti, vendar naj bo vse darovano Bogu, Gospodu! On že ve, zakaj vse to dopušča. Žalostno pri tem je le to, da Njegova šiba ne bo več dolgo čakala, ne nad velikimi ne nad malimi. Kajti stojimo na pragu zelo razgibanih časov in zemeljskih okoliščin. Toda pustimo to in preidimo k drugi stvari!

Prijazno ste me nagovorili, naj vam po pošti pošljem razlago o »naravi kolere«, ker bi se z zdravljenjem le te morda lahko pridobil kak koristen dobiček. To bom z veseljem storil, le s pošiljanjem receptov za prašek in obliž bo nekoliko težje. Kajti te recepte je prejel neki mlad, Bogu nadvse vdani lekarnar, Leopold Cantily v Gradcu, kot milostni Gospodov dar po meni, z naročilom, da z njimi pomaga revnim in tudi sebi. On je pri več ljudeh v Gradcu, ki so zboleli za to strašno nadlogo, jasno spoznal hitro in gotovo zdravilno moč tako praška kot obliža. Sedaj bi z njimi rad nekoliko pomagal svoji nekoliko zadolženi lekarni. Zato mu jaz tega, kar mu je Gospod nekoč kot dar naklonil, ne morem kar tako odvzeti in prodati komu drugemu. To bi se smelo zgoditi le z njegovo privolitvijo. Ker pa je zdravilo zares izredno pomembno in preizkušeno in popolnoma zanesljivo, je gotovo, da je velike vrednosti za vso Evropo. Zlasti v Nemčiji bi lahko kdo z nekaj podjetnega duha in z najmanjšimi stroški v kratkem času ustvaril veliko premoženje. Zato moj lekarnar pravi, da bi bil pripravljen recepte odstopiti, vendar le za ceno, ki bi ustrezala velikosti in pomembnosti zdravila, sicer pa bi sam podal javno objavo, opremljeno z mnogimi pričevanji, kar bi mu zanesljivo prineslo velik poslovni uspeh.

Neki visoko stoječi gospod je moral meseca avgusta s svojim sinom potovati na Prusko. Pot ju je vodila čez Breslau, kjer je strašna bolezen prav tedaj najbolj divjala. Oba sta ponoči dobila hud napad kolere in bi bila neizogibno umrla, če se

ne bi bila za to pot prej oskrbela s temi zdravili. Vsak je zaužil le dva praška, in bolezen je bila v eni uri tako temeljito pregnana, da sta brez nadaljnjih zapletov nadaljevala pot. Tudi po nadaljnji rabi zaščitnega obliža se ni več pojavil niti najmanjši znak ponovnega napada, čeprav sta se gospod in njegov sin še štiri tedne zadrževala v krajih, kjer je kolera strašno razsajala.

Pri tem sta se seveda natančno držala predpisane diete, kar je izrednega pomena, predvsem pa se vzdržala pitja vode, kadar nista vedela, iz kakšnega izvira je bila zajeta!

Duh Gospodov mi je jasno razodel. Kolera ni nalezljiva, razen preko izhlapevanja izločkov. Kjer ljudje ne morejo imeti čiste vode, ki se pretaka preko železne ali glinaste zemlje, naj vodo predhodno prekuhajo z malo melise ali metinimi listi pustijo, da se ohladi in prečisti, potem naj jo uporabljajo za pitje, pranje in kuhanje. Tedaj bo popolnoma neškodljiva. Na funt vode zadostuje pol lota melise ali mete.

Zakaj pa je bolezen v vodi? Zato, ker vsaka voda, razen omenjenih dveh vrst, vsebuje več ali manj sledi svinca (v obliki oksida), zlasti pa tam, kjer teče velika reka, ki izvira v goratih krajih z rudami, bogatimi s svincem. Takšna reka ima obilo vode celo tedaj, ko po dolgi poletni suši številni drugi izviri usahnejo.

Tudi med vojaki v taboru nastaja ta bolezen zato, ker uporabljajo kositrane oziroma svinčene jeklenke in posode, v katerih kuhajo in iz njih jedo. Pozimi to manj škoduje, ker se v mrazu svinčeni hlapi težje sproščajo in človek tudi ni tako nasičen z ogljikom kot poleti. Poleti pa bolezen izbruhne bolj ali manj silovito in smrtno, odvisno od človekove naravne nagnjenosti, torej od tega, koliko je žolčnega značaja, strastnega in boječega se, ter koliko svinčenih hlapov je sprejel vase. Povsem mirni, neustrašni in strasti prosti ljudje bodo s to nadlogo imeli malo opravka. Tako je zelo strašljiva kolera v resnici nič drugega kot svinčena kolika. Kar jo odpravlja in zdravi, če se sredstvo uporabi pravočasno, to odpravlja in zdravi tudi kolero v Aziji, kajti to je ista bolezen kakor v Evropi. Zemlja namvrač vsebuje svinec kot nasprotni pol življenjske snovi. Že najstarejši prebivalci Zemlje so svincu dali ime »Zivnez« ali »Sivinez«, pozneje »svinec«, kar pomeni: »nima življenja, noče življenja«, ali: »brez življenja«. Zato stran z vsemi svinčenimi cevmi za vodo! Treba je poiskati tisti dve omenjeni vrsti vode ali pa vodo, ki vsebuje svinčeve hlape narediti neškodljivo po povedanem postopku. Odpraviti je potrebno vse svinčene posode za pitje in kuhanje in ne piti piva, kuhanega iz slabih vod, ampak raje čisto vino in kolere za vedno ne bo več. Kjer pa tega ne odpravijo, bo bolezen še naprej več ali manj divjala, kakor bo poletje bolj ali manj vroče in suho in kolikor bodo ljudje bolj prepuščeni svojim strastem. Kajti po strasteh se v telesu poraja več ali manj ogljika, ki v povezavi s svinčenimi hlapi postane prav tisti krvi razpadajoči in naravnemu življenju uničevalni element.

V primeru, da tega, kar sem svetoval, kdo ne bi upošteval, imate tukaj dovolj receptov, ki so mi bili tu v Gradcu narekovani in so kakor sem že omenil v rokah mladega lastnika Graške deželne lekarne v prvem nadstropju, po imenu Leopold Cantily. On jih daje v prepisu vsakomur za ceno, ki je vredna njihove pomembnosti,

toda z izrecnim opozorilom, da se z njimi nikjer ne sme ukvarjati z oduštvom ali prevaro. Kajti on sam želi zdravila izdajati po najnižji možni ceni.